

Sygn. akt I 1 C 487/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Izabela Jagmin

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2016 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Miasta S. W. – Zarządu (...)** z siedzibą w W.

przeciwko **D. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. D. na rzecz powoda Miasta S. W. – Zarządu (...) z siedzibą w W. kwotę 273 złotych (dwieście siedemdziesiąt trzy złote) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 17 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego D. D. na rzecz powoda Miasta S. W. – Zarządu (...) z siedzibą w W. kwotę 120 złotych (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C,
2. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

SSR Justyna Supińska

G., dnia 24 czerwca 2016 roku

UZASADNIENIE

Dnia 10 listopada 2015 roku powód Miasto S. W. – Zarząd (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego D. D. kwoty 273 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 17 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w uzasadnieniu wskazując, iż pozwany D. D. korzystał z komunikacji miejskiej należącej do powoda nie posiadając ważnego dokumentu przewozu.

Zarządzeniem z dnia 14 kwietnia 2015 roku ustanowiono kuratora dla pozwanego D. D., którego miejsce pobytu nie jest znane.

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego D. D. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, jak również zakwestionował żądanie pozwu tak co do zasady, jak i wysokości, wskazując w uzasadnieniu, iż powód nie wykazał, że pozwany korzystał z transportu publicznego i nie posiadał ważnego dokumentu uprawniającego go do skorzystania z przewozu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 02 stycznia 2015 roku D. D. podróżował komunikacją miejską – autobusem linii numer (...) należącym do Zarządu (...) z siedzibą w W.. Na trasie przejazdu o godzinie 07:28 miała miejsce kontrola biletów.

Z uwagi na brak ważnego dokumentu przewozu, D. D. otrzymał od kontrolera biletów wezwanie do zapłaty za przejazd obejmujące wezwanie do uiszczenia należności za przewóz w wysokości 7 złotych oraz opłaty dodatkowej w kwocie 266 złotych, w terminie 14 dni.

D. D. pokwitował osobiście odbiór wezwania do zapłaty.

wezwanie do zapłaty – k. 4, 52 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionego dowodu z dokumentu przedłożonego przez powoda w toku postępowania w postaci wezwania do zapłaty numer (...) z dnia 02 stycznia 2015 roku, którego zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nim zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania mu wiary, tym bardziej, że nie był on kwestionowany w zakresie jego mocy dowodowej przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami) – umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Stosownie zaś do treści art. 33a ust. 3 tej ustawy – w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty, zaś dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym przysługuje przewoźnikowi po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty, które uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wezwania do zapłaty (art. 75).

W niniejszej sprawie powód Miasto S. W. – Zarząd (...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego D. D. kwoty 273 złotych, wskazując, iż pozwany nie uiścił opłaty za przejazd komunikacją miejską należącą do powoda, wobec czego zobowiązany jest do zapłaty należności za przewóz wraz z opłatą dodatkową za brak odpowiedniego dokumentu przewozu.

Z uwagi na fakt, iż spośród podniesionych przez kuratora pozwanego D. D. zarzutów, zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu był zarzutem najdalej idącym, prowadzącym – w razie jego uwzględnienia – do oddalenia powództwa w całości, Sąd rozważył go w pierwszej kolejności uznając, iż nie jest on zasadny.

Zgodnie z treścią art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany – od dnia, kiedy miał być wykonany. Stosownie zaś do treści art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami) – roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu: utraty przesyłki – od dnia, w którym uprawniony mógł uznać

przesyłkę za utraconą; ubytku, uszkodzenia lub zwłoki w dostarczeniu - od dnia wydania przesyłki; szkód niedających się z zewnątrz zauważyć – od dnia protokolarnego ustalenia szkody; zapłaty lub zwrotu należności – od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić; niedoboru lub nadwyżki przy likwidacji przesyłek – od dnia dokonania likwidacji oraz innych zdarzeń prawnych – od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

A zatem skoro umowa przewozu została zawarta w dniu 02 stycznia 2015 roku, zaś pozwany był zobowiązany do uiszczenia należności za przewóz wraz z opłatą dodatkową w ciągu 14 dni, to niewątpliwie pozew wniesiony w dniu 13 listopada 2015 roku został wniesiony przez powoda jeszcze przed upływem terminu przedawnienia.

W ocenie Sądu nie było również wątpliwości w świetle przedstawionego wezwania do zapłaty (pokwitowanego własnoręcznie przez pozwanego), że pozwany D. D. odbył w dniu 02 stycznia 2015 roku podróż środkiem transportu należącym do powoda nie posiadając biletu, wobec czego uznać należało, że zobowiązany jest on do uiszczenia na rzecz powoda zarówno właściwej należności za przewóz (7 złotych), jak i opłaty dodatkowej za odbycie tego przejazdu bez biletu (266 złotych).

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie I wyroku z dnia 24 czerwca 2016 roku, na podstawie art. 16 w zw. z art. 33a ust. 3 w zw. z art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami) w zw. z art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanego D. D. na rzecz powoda Miasta S. W. – Zarządu (...) z siedzibą w W. kwotę 273 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 17 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490), a także na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1476), zgodnie z którym wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych, zasądzając w punkcie II wyroku od pozwanego D. D. jako strony przegrywającej niniejsze postępowanie na rzecz powoda kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się: kwota 30 złotych tytułem uiszczonej opłaty sądowej od pozwu, kwota 30 złotych uiszczona przez powoda tytułem zaliczki na wynagrodzenie kuratora oraz kwota 60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Justyna Supińska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. postanowienie z dnia 24 czerwca 2016 roku – prawomocne z dniem 02 lipca 2016 roku – odnotować w rep. C i skierować postanowienie do wykonania poprzez wypłatę wskazanej tam należności kuratorowi,
4. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.

SSR Justyna Supińska

G., dnia 05 lipca 2016 roku